Registered No. M. 2330.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

"ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானதரு வாணியை உள்நாடு"

மலர் எ	பவ ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் 1934 ஆ ஏப்ரில்மீ	இதழ் ச

பெரிய புராணமும் கற்பும்

[ஞாயிற்றுருவினன்]

'கற்பு' என்பதற்குச் 'சொற்றிறம்பாமை' எனப் பொருள்கண்டார் ஒரு முன்னோர். இவர் அறிவால் எவர்க்கும்முன்னவரே. சொல்+திறம்பாமை=சொற்றிறம்பாமை. சொல்=பெரியோர் கூறிய சொல்லின்பொருட்படி, திறம் பாமை = தவறாது (விலகாது, மாறுபடாது) நடத்தல். பெரியோராவார் அறிவு அருள் இவைகளால் நிரம்பி உயந்தவர். செய்யுள்களாலும், ஒழுக்க அமைவினாலும் அவர்கள் உலகத்தவர்க்குச் சொல்லிவைத்தமைதாம் அவர்களது சொற்களாகின்றன. அவற்றிற்கு முரணாக (மாறாக) நடப்பதே திறம்புதலாகும். அவர்கள் நன்னெறிச் சென்ற பெரியாராதலின், அவர் போனவழிப் போகாமை தீய நெறியிற் போனமையோடு ஒக்கும். அவர்வழிப் போதல் 'கற்பு' ஆகும்.

'பெரிய புராணம்' பல பெரியவர் நடந்து காட்டிய - வாழ்ந்து விளக்கிய - உயர் நெறியைக் காட்டுகிற விழுமிய தமிழ் நூலாம். ஆதலின், பெரிய புராணத்தில் 'கற்பு' என் பதைப்பற்றி அங்குச் சுட்டிய பெரியவர் வாழ்க்கைகளா லும் அவைகளைப் பாடிய சேக்கிழார் வாக்காலும் அறியலாம் என்பதே எடுத்துக்கொண்ட ஆராய்ச்சி யாகும்.

"கற்றதனுல் ஆய பயன் என்கொல்? வாலறிவன் நல்தாள் தொழார் எனின்" என்ற வள்ளுவர் வாக்குக்கு இலக்கியமாய் நடந்துகொண்டவர் ஒவ்வொரு நாயனுரும் என் பதை அறிவுடைப் பெரியார் நெறியுடன் உணர்வர். 'வீடு பேறு' கருதிய நாயன்மார் வாழ்க்கைப்படி வாழ்தலாவது, எம்மனோர் பலர்க்கும் இயலாததும், அதனுல், இயைபாகாத தும் ஆவன.

பெரியவர் வாழ்க்கையையும் அவர் வாழ்ந்தமுறைகளையும் கற்று அவ்வாறு நடக்க அறிஞர் விரும்புவர். ஏனெனில், அவர் வாழ்வு இன்பமே பயக்கும் இயல்பினை யுடையது. கற்றபடி நடத்தலும், பண்டைநாள்தொட்டு இன்பம் தேடுதல் ஒன்ற னையே குறிப்பதாயிற்று. அவ் இன்பமோ பேரின்பம் சிற் றின்பம் என இருபிரிவுகளைக் கொள்வது. ஆதலின் பேரின் பத்தைப்பற்றி முன் ஆராய்ந்து பார்க்கலாம்.

கோவணக் கள்வராகி அமர்நீதி நாயனுரிடம் வந்த கடவு ளானவர் தாம் கோவணம் இட்ட தட்டுக்கு, நாயனுரது உயி ரில் உயிருள் பொருள்களை எல்லாமும் இட்ட தட்டு ஒப் பாகாமை கண்டு "இழைத்த அன்பினில் இறை திருநீற்று மெய் அடிமை, பிழைத்திலோம் எனில் இருதட்டும் சமனுற" என்று, நாயனுர் கற்ற பயன் கூறித் தட்டில் ஏறினுர். தழைத்த பேரன்பில் நாயனுருடன் அம்மை ஏறிச் செழித்த பொருட் சிவனுறைலோகமே சென்ருர். இதனுல் இருபால் மக்களும் பேரின்பம் பெறுதற்குரியரென்று நேர்வதால் இரு பால் மக்கட்கும் 'கற்பு' நெறி இன்றியமையாதது எனக் கண்டேம். அடுத்ததாகிய சிற்றின்பப் பகுதியிற் 'கற்பு' எவ்வாறு விளங்குகின்றதென ஆய்வாம்.

பெரியபுராணம் களவு வழி இன்பத்தை அறவே கூறிய தின்று. ஆதலின், பெரிய புராணத்திற் கண்ட நாயன்மார் தமிழ் முதலியற் (இலக்கண) காலத்துக்குப் பிந்திய காலத்தி னர் என்பது ஒருதலை.

பெரிய புராணத்தில் திலகவதியார், மாதினியார், புனித வதியார், இயற்பகையார் தனித்துணைவியார், இளையான்குடி மாறர் அறத்துணைவியார், மங்கையர்க்கரசியார் இன்னோர் காட்டிய கற்புடை வாழ்க்கைகளே கருதற்பாலன.

ஆண் மகனை ஓரெல்லைக்குள்ளாக்காது பெண்மணியின் கற்பைப் பேசும் பெரியபுராணம் அம்மைமாரைப் போற்று வதுபோல் அருளைப் போற்றியதுபோலும்.

(க) திலகவதியம்மையாரைப் புகழனார் முடியுடை வள வன் படைத்தலைவராயும் சிவநேசத் திறம் படைத்தவராயும் இருந்த கலிப்பகையாருக்கு மணம் நேர்ந்தார். மண நிகழ் வின்முன் 'வடபுலத்து மன்னர் பகைகொண்டார்' என அறிந்த சோழன், கலிப்பகையாரை அம்மன்னரை அடக்கவென்று ஏவினான். அங்கு நிகழ்ந்த போர்முனையில் கலிப்பகையார் பூத உடல் நீத்தார். இதைக் கேட்ட திலகவதியம்மையார் "எந்தையும் என் அன்னையும் அவர்க்கு எனைக் கொடுக்க இசைந் தார்கள். அந்தமுறையால் நான் அவருக்கு உரியள். ஆதலி னால் இந்த உயிர் அவரோடு இசைவிப்பேன்" எனத் துணிந் தார். சொற்றிறம்பாமைக்கு இதனினும் சிறந்த முறை காண்டல் அரிதே யாகும். மகள் மனமறியாது பெற்றோர் செய்தது பிழை எனப்படினும், பெற்றோர் மகள் மனம் அறிந்த பெருமையர் என்பது, பின்னே திலகவதியார் மனப் பாங் கால் விளங்குகிறது.

(உ) மாதினியார் என்னும் தாயார் நடந்துகொண்ட முறையும் கவனித்தற் குரியதே. புகழனார் பொய்யுடலைவிட்ட பொழுதே "பெற்றிமையால் உடன் என்றும் பிரியாத உலகு எய்தும் கற்புநெறி வழுவாமற் கணவனாருடன் (இறந்தார்) சென்றார்". கணவருடன் இறந்தால் முத்தி பெறலாம் என் பது அக்காலக் கருத்து.

(ங) காரைக்காலம்மையார் மாங்கனி வருவித்த புதுமை கண்ட கணவனர் பரமதத்தர், அம்மையார்பால் அன்பும் அச்சமும் கொண்டவராய்ப் பாண்டிநாடடைந்து ஒரு குலக் கொடியை மணந்து, சில மகட்பேறெய்தி அங்கு இருந்தனரே யன்றி, காரைக்காலுக்கேனும், தமது தந்தையார் பெருவளம் படைத்து வாழ்ந்த நாகபட்டினத்துக்கேனும் திரும்பினரல்லர். அம்மையாரின் சுற்றத்தார் இதை யறிந்து பரமதத்தர் இளைய துணைவியாருடன் வதிந்த தென்பாண்டி ஏறலுக்கு அம்மையாரைப் "பூந்தவி சேற்றிப் போய்" பரமதத்தருக்குத் தெரிவித்தனர். அம்மையாரிருந்த இடத்துக்குத் தமது இளைய துணைவியாருடனும் மகளுடனும் வந்த தத்தர் அம்மையாரை வணங்கி மாம்பழப் புதுமையையும், பின் நிகழ்ந்த அனைத்தையும் சுற்றத்தார்க்குக் கூறி, 'வழிபடும் தெய்வமன்றி மனைவியா ரிவராகார்' எனக் கருதி வாழ்ந்தமையும் கூறினர். உடன் அம்மையார், யாவரும் காண நேர்நின்று இறைவனைக் (கடவுளைக்) கூவி,

"ஈங்கிவன் குறித்த கொள்கைஇது இனிஇவ னுக்காகத்
தாங்கிய வனப்புநின்ற தசைப்பொதி கழித்திங்கு உன்பால்
ஆங்கு நின்றூர்கள் போற்றும் பேய்வடிவு அடியேனுக்குப்
பாங்குற வேண்டுமென்று பரமனைப் பணிந்தார்"

என்று சேக்கிழார் பாடினர். காதலரிருவரிற் கணவர்க்குரியது காதலி உடம்பே என்பதையும், அறிவும் உயிரும் கணவர்க்குக் கட்டுப்படுவன அல்ல என்பதையும் விளக்குகிறூர்.

(ச) கைதவ மறையோனுக்கு அருந்ததிக் கற்பின் தம் அறத்துணைவியாரை ஈவதாக வாக்களித்த இயற்பகையார் மனைவிபாற் சென்று "விதிமணக்குல மடந்தை இன்று உன்னை இம்மெய்த்தவர்க்கு நான் கொடுத்தனன்" என்றூர்; மதுமலர்க்குழல் மனைவியார் மனங் கலங்கினர், பின் தெளிந்தார். பின் கணவரைப் பார்த்து "என் உயிர்க்கு ஒரு நாத, இன்று நீர் எனக்கு அருள் செய்தது இதுவேல், நீர் உரைத்தது ஒன்றை நான்செய்யும் அத்தனையல்லால் உரிமை வேறுளதோ?" என்று தன் தனிப் பெருங் கணவரை

வணங்கினர். இவ் அம்மையார் (மனைவியார்) பிறர்க்கு உரியார் என மதித்த நாயனர், எதிர் வணங்கினர். இதனோடு இருவர்க்கும் உடல் உறவு போயிற்று. பின் அம்மையார் கைதவ மறையோனைப் பணிந்து, 'இனி மாதவன் உடலைத் தொடாதிருப்பின், புறப்பணி மாத்திரம் செய்து உய்யும்படி இவ் உடலைக் கொள்ளலாம். இன்றேல் அறத்தள்ளலாம். எதற்கிடமாவதோ?' என்று சிந்தனை செய்து திகைத்தார். மாதவனும் அம்மையாரும் புறம்போவது கண்ட சுற்றத்தார், பல படை ஏந்திக் குறுக்கிட, நாயனர் அவர்களை தம் கைவாட்கு விருந்திட்டு, மாதவனும் அம்மையாரும் வழிக்கொள்ளும் வண்ணம், துணைபுரிந்தார்; திரும்பினர்; திசையும் நோக்கிலர்; திரும்பிப் பார்த்திலர். கைதவன் வலிமையை அம்மையார் கற்பு வெல்ல, கைதவனய் வந்த கடவுள் அஞ்சி,

"இயற்பகை முனிவா (1) ஓலம் ஈண்டுநீ வருவாய் (2) ஓலம்
அயர்ப்பி லாதானே (3) ஓலம் அன்பனே (4) ஓலம் (5) ஓலம்
செயற்கரும் செய்கை செய்த தீரனே (6) ஓலம்"

என்று அறுமுறை ஓலமிட்டு அலறினர். இவ்வாறு கற்புப் பெருமை கொண்ட அம்மையாரை, உயிரில் பொருள்போல் நாயனர் வழங்கிய முறையை எவ்வாறு அறிஞர் கூறுவரோ? ஆண்மகன் பெண்மணி பால் வைத்த அன்பு எத்துணை சிறந்தது, கற்பால் கடவுளரை வென்ற இவ் அம்மையாரின் பெருமை எப்பாலெவரும் எந்நாளிலிலும் வியந்து போற்றும் தகைமைத்தே!

(ரு) இயற்பகை நாயனரின் வாழ்க்கைக்கும் குணத்துக்கும் நீலகண்ட நாயனரின் வாழ்க்கையும் குணமும் மாருக அமைந்தன. அளவை நூல் உண்மை கூறும் போதெல்லாமும் அடிக்கடி பேசும் தொழிலினர் மனைவியார் தம் கணவனை "தீண்டு வீராயின் எம்மைத் திருநீலகண்டம்" என்று தடுத்தார். இவர் தடுத்த முறை என்னேயோ? கால முறையேயோ? மற்றோர் தோள் தம் கணவனர் தோய்ந்தாராகக் கொண்ட துயர்மனக் கொடுமையேயோ? ஆயினும் யாக்ஞ்யவல்கியர் கதையாயிற்றிலது. அம்மையார் "எம்மை" என்று

ராதலின், நாயனர் 'மற்றை மாதரார்தமையும் என்றன் மனத்திலும் தீண்டேன்' என்றார். நாயனரும், அம்மையாரும் மனந்திருத்தியாண்ட வல்லாளர் என்பதைப் பெரிய புராணம்,

"கற்புறு மனைவியாரும் கணவனர்க் கான எல்லாம்
பொற்புறு மெய்யுறமல் பொருந்துவ போற்றிச் செய்ய
இற்புறம் ஒழியா தங்கண் இருவரும் வேறுவைகி
அற்புறு புணர்ச்சி யின்மை அயலறியாமை வாழ்ந்தார்"

எனப்பாடுகிறது. நீலகண்ட நாயனரும் அவர் அறத்துணைவியாரும் இளமை நலனை நீத்தார். பிறர்பால் எவரேனும் மறந்தும் இம்மாற்றம் மொழிந்திலர் என்றும், இதனல் கற்பு இருபால் மக்களுக்கும் வேண்டிய தொன்று என்றும் பெரிய புராணம் நிறுவுகிறது. "இவனுக்காகத் தாங்கிய வனப்பு நின்ற தசைப்பொதி" என்று காரைக்கால் அம்மையார் கூறிய முறைமையும் இங்குக் கருதத் தக்கது.

(௯) இளையான் குடிமாறர் வாழ்க்கையில் கற்புடை மனைவியர் தம் நாயகரைப் பேணும் முறைமையைப் பெரிய புராணம் கூறுகிறது. அன்று தம் வயலில் விதைத்த வித்து வாரி மீண்ட பொழுது "மனைவியாரும் வாய்தலின் நின்று வாங்கி" என்று கூறி, 'நள்ளிரவில் மழைப்பெயலில் வயல் நோக்கிச் சென்ற மாறர் எவ்விதம் திரும்புவரோ?' என்று மனம்பதைத்துக் கொண்டு நின்ற அம்மையார் நின்ற தன்மையைப் பெரிய புராணம் குறிப்பிடுகிறது.

நடு நிசியில் பெருமழையில் நற்றவத்தவர் வேடமே கொண்டு ஞாலமுய்ந்திடக் கடவுள் வந்தபொழுது, தம்பால் தாரிப்பின்றிப் பசித்தலைக் கொள்வதைக் கூறினர். நாயனர் வந்தவரின் ஈரமேனியைத் துடைத்தார்; இன்னமுதூட்டுதற்கு எண்ணினர்; தாரமாதரை நோக்கினர்; தபோதனர் தீரப் பசித்ததாகச் செப்பினர்; "நமக்கு முன் இங்கு உணவு இல்லை. ஆயினும், இமக்குலக்கொடி பாகர்க்கு, இனியவர் தமக்கு, நாம் இன்னடிசில் தகவுற அமைக்குமாறு எங்ஙனம்? அணங்கே" என்றார். அம்மையார், "தீது செய்வினையேற்கு என்செயல்" என்று வருந்தினர். "நட்புடை இருவர்

வாழ்ந்த கற்புடை இல்வாழ்க்கையில் நாயகன் எண்ணம் போல் நாயகி செய்வதற்கு (வழி) இல்லையே'' என்ற மன நோய், அம்மையார் தம்மை “தீது செய்வினையேன்'' என நோவச் செய்தது.

(எ) திருவெண்காட்டு நங்கையார் கற்பு, மகிழ்நன்முகம் வாடப் பொறுக்காத கற்பு.

“உண்ண வேண்டும் அடியாரை உரித்தாய்த்தேடிக் காணுது
வண்ண மேனி மலர்முகம்கண் வாடிநொந்து மீண்டவரைப்
பண்ணின் மொழியார் வெண்காட்டுப் பாவைபார்த்துச் சகியாராய்
அண்ணலே பைரவராய் அறப்பசித்திங்கு ஒருவர் வந்தார்''

“நண்ணித் தொழுது இங்குஇரும் என்றேன்
நங்கை இருக்கும்இடம் தரியோம்
வண்ண ஆத்தி மலர்க்கிளைக்கீழ் வைகின்றேம்
என்று அங்குற்றார்
எண்ணற்கு அரியார் உத்தராபதிதாம்
இருப்பதென மொழிந்தார்''

என்று நாயகர் வருந்தப் பொறுக்கா மனத்துடன் மொழிந்தார். ஆத்தியடிச் சென்று மீண்டு நடந்தன கூறிய நாயனர், வேறுவழி காணுராய் அம்மையாரிடம் “எனைஇங்கு உய்ய நீ பயந்தான் தன்னை அழைப்போம்'' என்ற உடன், நாயகர் முகம்மலரக் காண்பது என்றோ? என ஏங்கிய மனத்தராய் நின்ற அம்மையார் “நம்மைக் காக்கவருமணியை அழைமின்'' என்றார். மேலும் குழந்தையை அரிந்தகாலத்தும், தம் நாயகரது அருமை உயிரைத் தமக்குத் தம்மகன் அளித்தான், என முகமலர்ந்தார். இப்பண்பைப் பெரிய புராணம் “எம் கணவனர் அருமை உயிரை எனக்களித்தான் என்று முக மலர'' என்றுபாடி அம்மையாரை வணங்குகிறது. என்னே நாயகரைப் போற்றிய அம்மையாரது அரிய செயல்! என்னே!! என்னே !!!

(அ) இனி எங்கள் அம்மையாருள் அருமை அம்மையாராகிய மங்கையர்க்கு அரசியார் கற்பு. இவரை மானியார் என்று வணங்கியது திருத்தொண்டத் தொகை. மானம்= பெருமை. மானியார்=பெருமை நிறைந்தவர். கற்போ?

பிறபெரு நலங்களில் ஒவ்வொன்றுமோ? எதுவும் இவரிடம் என்றும் இயைந்திருந்தது. இந்த அம்மையார் பிறந்த குடிக்கும் புகுந்த குடிக்கும் பொன்றுப் புகழே என்றும் நிலவச் செய்தவர். சம்பந்தர் வரவு கண்டழுங்கிய அமணருடன் தம் தலைவரும் வருந்தி மலரணையில் உணவின்றி வாளாதுயின்ற பொழுது "நீடிய தெய்வத் தன்மை, அன்னவர் வாது செய்தால், வென்றவர் பக்கம் சார்ந்து, துன்னுவது உறுதியாகும் சுழிவுறேல் மன்ன" என்று நன்னயம் பேசிய நற்பேரமைச்சர் நம் அம்மையார். பாண்டியர் சுரநோயால் வருந்திய பொழுது பயந்து சம்பந்தரைக் கண்டு "மண்டிய கண் அருவி நீர் பாய மலர்க் கைகுவித்துப், புண்டரிகச் சேவடிக் கீழ்ப் பொருந்த நிலமுறவீழ்ந்து," 'உரை குழறி' மெய்க்கடுங்கி ஒன்றும் அறிந்திலராகித் தரைமிசைப் புரண்டு "தீராமைத் தீப்பிணியால், மையலுறும் மன்னவன் முன் மற்றவரை வென்றருளில், உய்யும் எமதுயிரும் அவன் உயிரும்" என உரைத்து உயர் வாழ்வைத் தம் நாயகர்க்குத் தேடி வைத்த உயிர்த்துணைவியார் யாம்பெற்ற அம்மையார். எம் அம்மையார் தாமும் தம் நாயகரும் ஈர் உடலும் ஓர் உயிருமாய் வாழ்ந்த நலத்தை "உய்யும் எமதுயிரும் அவன் உயிரும்" என்ற பொன்மொழிகளாற் பெரியபுராணம் போற்றுகிறது. சைவ மாதவஞ் செய்த இந்தத் தனித்தலைமை யரசியாரைச் சேக்கிழார்,

"மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கள் தெய்வம்
வளவர் திருக்குலக் கொழுந்து வளைக்கை மானி
செங்கமலத்திரு மடந்தை கன்னி நாடான்
தென்னர்குலப் பழிதீர்த்த தெய்வப் பாவை"

என்று பாடி மங்கையர்க்குச் சிறந்தனவாக உள்ள விழுப் பெருங் குணங்களுக் கெல்லாமும் இவ்வம்மையாரே, உறைவிடம் என்பதாகத் "தனியரசி" என்று விளக்குகிறுர்.

இவ் அம்மையாரிடம் பிறரிடம் காணுத - காணவொண்ணுத பெருந்தகைக் குணங்களெல்லாமும் நிறைந்து நீங்கா நேர்மையால், சைவத்திரு நெறிய தமிழ் ஞான சம்பந்தர்

இவரை "மங்கையர்க்கு அரசி, வளவர் கோன்பாவை, வரி வளைக்கை மடமானி, பங்கயச் செல்வி, செந்துவர் வாயாள், சேலன கண்ணுள், திருநுதற் செல்வி" என்று உருவ நலத்தையும் "செய்ய தாமரைமேல் அன்னமே யனைய சேயிழை" என உருவப் பொலிவையும் சிவன் திருநீற்றினை வளர்க்கும் பந்தணை விரலாள் என மனமாண்பையும் சைவஞ்சார் தவத்தினையும் முத்தின் தாழ்வடமும், சந்தனக் குழம்பும், நீறும் தன்மார்பினிற் றுலங்கப் பத்தியார்கின்ற என அணிசெய் நலத்தையும் மண்எலாம் நிகழ மன்னனுய் மன்னும் மணி முடிச் சோழன் றன் மகள் என உயர்குடிப் பிறப்பையும் கூறிப் பின்னும் பல கூறலாற்றுது, 'பல்நலம் புணரும் பாண்டிமா தேவி' என ஏனைய சிறப்புகள் எல்லாமும் அடங்க, நலங்கள் சார் தகைமையையும், கற்புடை பெருமையையும் நிறைந்த செஞ்சொற்களால் பரந்து வியந்து பணிகின்றுர்.

ஆகவே, பெரிய புராணத்தில், அமர்நீதி நாயனுரும் அவர் மனைவியாரும் "பற்றுக பற்றற்ருர் பற்றினை" என்பதை விளக்கித் தாம் கற்ற திறனைக் காட்டினுர். திலகவதியார் வாழ்க்கையானது, "தந்தை சொல்மிக்க மந்திரம் இல்லை" என்ற கற்பு முறையைக் கவினுற விளக்குகிறது. மாதினியார் வாழ்க்கை காதலரோடு காதலியும் உடல் நீத்தல் முத்திக்கேது எனப் போற்றுகிறது. புனிதவதி என்னும் காரைக்கால் அம்மையார், ஆன்மாக்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி நற்பேறெய்தும் தகுதியுடையன என்றும், கற்புடைப் பெண்டிர் உடல்நலம், கணவர் பயன் அடைய என்றும் விளக்குகிருர். இயற்பகையார் வாழ்வில், அம்மையாரது கலக்கமும் திகைப்பும் ஆண் மகனது பிறர்நலம் பேணுத தன்மையும் விளங்குவன. மேலும் பெண்ணின் கற்புக்குக் கடவுளும் அஞ்சுவர் என்பதும் விளங்குகிறது. சிறுத்தொண்டர் இளையான் குடிமாறர் வாழ்வுகளில் நாயகர், நாயகிமார், இவர்க்குள்ள ஒத்த உரிமையும் அறிவும், இருபாலாரும் இல்லறம்பேணிய ஒருவரை ஒருவர் நடத்திய முறையும் துலங்குகின்றன. ஆண் மகனில், இயற்பகையார், பெண்மணியைக் கருத்தைத் திருத்தாது உயிரில் பொருளென நடத்திய முறையும்,

பெண்மகளில், நீலகண்டர் மனைவியார், தம் நாயகரிடம் சிறிதும் பொறுமை காட்டாத தன்மையும் விளங்குகிறது.

பெண்களுக்கு வேண்டிய நற்குணங்கள் எல்லாமும் நனிமிக இயைந்த மங்கையர்க்கரசியார் வாழ்வில், இருபாலார்க்கும் ஒத்த அறிவும் ஒத்த உரிமையும் பேரின்பப் பெருக்கும் சமமாக உள்ளன என்பதும், பாண்டியன் சமணமத மயக்கில் ஆழ்ந்த காலத்து அறிவுடையார் செயத் தகுவன இவை யெனக்கூறிய அம்மையாரது அமைச்சு மொழிகளால் பெண்களில் பேரறிவாளர் உளர் என்பதும், இருவேறு வகைப்பட்ட சமய ஒழுக்கில் நின்றும் முரண்படாது பாண்டியரும் நம் அம்மையாரும் இருந்தாராதலின் இருபாலார்க்கும் சம உரிமை உண்டென்பதும், பாண்டியர் காய்ச்சல் வாய்ப்பட்ட காலத்து அம்மையார் மனதிற் கியைந்து பாண்டியர் சம்பந்தரை அழைக்க நேர்ந்தமையாலும் சம்பந்தர் முன் அம்மையார் காட்டிய மனத்துடிப்பு மன நோவுகளாலும் இருவரும் ஒருயிரும் ஈருடலுமாக வாழ்ந்தனர் என்பதும், 'உய்யும் எமது உயிரும்' என்ற விழுத்தகுமெய் மொழியால் இருவரும் உயிர்கலந்த அன்பர் என்பதுவும், பாண்டியன் சைவத்திற்கு மீண்ட காலத்தில் 'பெற்றனம் பெருமையின்று பிறந்தனம் பிறவாமேன்மை' என்று அம்மையார் தளர்விலா மகிழ்ச்சி பூத்ததன்மையால் பாண்டியர் சிவனடிப் பேறெய்தல் அம்மையார் திருவுளப் பாங்கு என்பதும், துலங்குவான் வெளிப்படர் ஞாயிறு என்ன பேரொளி வீசிப் பிறங்குகின்றன.

இவ்வாறு படிப்படியாகக் கற்பின் தன்மையைப் பெரிய புராணம் விளக்கிய முறையானது தேவருந் தொழுதெழும் சிறப்பு வாய்ந்ததே.

7. திருஞானசம்பந்தர் பதிக முதற்பாகத்தின் அம்சங்கள்

[E. N. தணிகாசல முதலியார்]

திருஞானசம்பந்தர் பதிகங்களில் முதற் பாசுரம் முத்தியில் விருப்பத்தை விளக்கும். அவ்வாறு விளக்குமா, அல்லது வேறு விஷயத்தை எடுத்துக் காட்டும் வேறுவகை அமைப்பு பெற்றிருக்குமா என்பதைத் திருக்கடைக்காப்பால் எளிதில் அறியலாம். புகலிவேந்தர் பதிகங்களில் ஏதாகிலும் ஒன்றை எடுப்போம். (சீர்காழி - பண் - குறிஞ்சி) "உரவார் கலையின்" என்று ஆரம்பிக்கும் பதிகத்தை எடுத்தாராய் வோம். இதில் திருக்கடைக்காப்பில் "கலிக்காழி அடிகள் தம்மை அந்தமில் ஞானசம்பந்தன், படிகொள் பாடல் வல்ல வர் தம்மேற் பழி போமே". அந்தமில்லாதவன் தன்னை யடையவும், தம்மேற் பழி (அது எத்தகைய தேனும்சரி) நீக்க வும், வழிகாட்டும் பதிகம் என்பது இத்தகைய திருக்கடைக் காப்பாலுணரலாகும். ஆதலால் ஏழுவகை யோக பூமிகளில் முறையே செல்லும் இலக்கணம் இப்பதிகத்தின் முதல் ஏழு பாசுரங்களில் ஒரு போக்காய்த் தோத்திரத்தில் குறிப் பிடப்படுமென்று நாம் அநுமானிக்கலாம். இதன் முதல் பாசுரம் முத்தியில் விருப்பமென்னும் சொற்றொடர் பெறு விடினும், தத்துவ ஞானத்திற்கு ஆரம்பநிலை யதுவாதலால், தத்துவ ஞானத் தலையாரைப்பற்றிய விஷயம் இச்செய்யுளிற் காணப்பட்டிருக்கின்றது :—

> உரவார் கலையின் கவிதைப் புலவர்க் கொருநாளுங்
> கரவார் வண்கை கற்றவர் சேருங் கலிக்காழி
> அரவார் அரையா! அவுணர் புரமூன் றெரிசெய்த
> சரவா! என்பர் தத்துவ ஞானத் தலையாரே.

—சீர்காழி - பண் - குறிஞ்சி - 1.

ஆராய்ச்சி நுண்ணறிவில் முத்தியில் விருப்பம் என்பது யாதெனின், தத்துவ ஞானத் தலையாகிய வஞ்சகமற்ற நிலையன்றோ? புகலிவேந்தர் பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகத்தின் முதற் செய்யுளில், வஞ்சக மற்றடி வாழ்த்தலின் பயனை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்:—

"துஞ்சலுந் துஞ்சலி லாத போழ்தினும்
நெஞ்சகம் நைந்து நினைமின் நாடொறும்
வஞ்சக மற்றடி வாழ்த்த வந்தகூற்
றஞ்சவு தைத்தன அஞ்செ ழுத்துமே!

—போது - பண் - காந்தார பஞ்சமம் - பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம் 1·

முதல் யோக பூமியின் மாட்சிமை யாதென ஆராய்ந்து நோக்கில், அதில் பற்பல குணங்கள் காணப்படுமன்றோ? அவற்றில் முக்கியமான குணங்கள் பற்பல வகைகளில் காணப்படுவனவற்றில் ஒன்றைக் குறிக்கும் தொடர் மொழியை முதற் பாசுரத்திற் கலந்து ஆளுடைய பிள்ளையார் பாடுவதை ஒவ்வொரு முதற் செய்யுளிலும் காணலாம். சில செய்வினையில் முத்தி விருப்பம் கூறுது, செயப்பாட்டுவினைத் தன்மையாய் "உள்ளங் கவர் கள்வன்" என்றும் வரும். முதற் பூமியில் புகுந்தகாலை, காளவிஷமாகிய மாயை அழிந்து மறைந்துபோவதால் "விடமுண்ட கண்டன்" என்னும் சொற்றொடரும் வரலாகும். முத்தியில் விருப்பமுடையவர் ஆரம்பிப்பது பஞ்சாட்சர மந்திரமாதலால், அதைக் காட்டுவதுபோல் திருநீற்றுப் பதிகத்தில் "மந்திரமாவது நீறு" என்னும் சொற்றொடருடன் பாடியிருப்பது காணலாம். இவ்வாறு தத்துவஞானம் விளக்குமென்னும் குறிகள் தரும் திருக்கடைக் காப்பு அமைந்த பதிக முதற் செய்யுளில் நாம் முத்தி விருப்பயாகிய முதல் யோக பூமிக் கண்டங்களைப் பலவகையிற் காணலாகும்.

இரண்டாவது யோக பூமியாவது நற்கேள்வி - அதாவது கல்வியின் மிக்கவர் தங்கள் கல்வியோடு திருப்தியாகாமல், மற்றும் பிற கல்விமான்களிடம் மாணவர் நிலையில் நின்று கேட்கும் நற்செய்கையாம். கற்றல், கேட்டலுடைப் பெரி

யார்களைத் திருஞானசம்பந்தர் "தோடுடைய செவியன்" பதிக இரண்டாம் பாசுரத்தில் வைத்துப் பாடியிருப்பது காண்க. நற்கேள்வி உயர்ந்தோரிடத்திலேயே கேட்க வேண்டுமென்னும் விதியில்லை. குற்றமற்ற வண்டுகள், கிளிகள் முதலிய சீவர்கள் ஓதுவதும் சில சந்தர்ப்பங்களில் நற்கேள்வியாய் முடியும். உதாரணம் :—

"கழல்மல்கு பந்தோடம் மானை முற்றில்
கற்றவர் சிற்றிடைக் கன்னிமார்கள்
பொழில்மல்கு கிள்ளையைச் சோற்ப யிற்றும்
புகலிநி லாவிய புண்ணியனே !
—திருப்புகலியும் - திருவீழிமிழலையும் - வினவுரை 2.

கிளிகளின் சொற்களும் வண்டுகள் பாடும் பண்களும் சிவபெருமான் சீர்பாடலாகும். திருக்கண்ணார் கோயில் பதிக 2-ம் செய்யுளில், "கொந்தலர் சோலைக் கோகிலமாடக் குளிர் வண்டு சேந்திசை பாடும்" என்றது போலும், இங்கு சீகாழிப் பதிகத்திலும், "மொய்சேர் வண்டுண் மும்முத நால்வாய் முரண்வேழக் கைபோல் வாழைக் காய்குலையீனும்" என்றார். காசு நல்கும்படிப் பாடிய திருவிருக்குக்குறளிலும் "மறைகோள் மிழலையீர்....முறைமை நல்குமே" என நற்கேள்வியைச் சிலேடைபோல் குறிப்பிடுகின்றார். நற்கேள்வியில் ஆழ்வோரைத் துன்பம் வாராது சிவபெருமான் பாதுகாப்பாரென்பது விளங்கச் சில 2-ம் செய்யுட்கள் "நெற்றித் திருக்கண் நிகழ்வித்தீ" ரென்னும் பிரபாவம் விளக்கும். இன்னும் நற்கேள்விக்குச் சம்பந்தமான குருமூர்த்தம் நந்தியெம்பெருமான் முதலியனவும் 2-ம் செய்யுட்களில் காணப்படுகின்றன. அல்லது நற்கேள்வியால் சிவபெருமானைப் பணிந்து வினை தீர்ந்த இந்திரன் முதலானோர் சரித்திரங்களும் குறிப்பதுண்டு :—

"கந்தமா வுந்துபுகை யுந்தவில் விளக்கேர்
இந்திர னுணர்ந்துபணி யெந்தை யிடம்..."
—திருவையாறு - திருவிராகம் - பண் இந்தளம் 2.

மூன்றாவது யோக பூமிசத்தில் மனநாட்டம். முத்தியை

விரும்புவோன் நற்கேள்வியால் சத்து இது வென்றும், அசத்து இது வென்றும் உணர்வன். இது, நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேக மென்றும் கூறப்படும். இந்நிலை, புத்தி (Intellect) யென்னும் அந்தக் கரணத்தோடு நில்லாமல், சத்தான மெய்ப்பொருளில் மனதைச் செலுத்துவதுடன், அதுவே நிலையாய் நிற்கச் செய்தலாகும். இந்நிலை துறவில் முதிர்ந்த பக்குவமாகும் :—

"தக்கம் மிக்க வாழ்க்கையின் சேர்வினைத் துறந்து நீர்
தக்கதோர் நெறியினைச் சார்தல் செய்யப் போதுமின் !"

—திருக்கோடிகா - பண் - நட்டராகம் - 3.

தக்கதோர் நெறியாகிய சத்தின் மனநாட்டம் ஒருவனுக்குக் கைவல்லிய மாயிற்று என்பதற்குப் பரீட்சையாதெனில், அன்னோனுக்கு இம்மையில் துன்புறுத்தக் கூடிய நோய் ஒன்றும் அணுகாது. நோயால் பீடிக்கப்படுபவன், அந்நிலைக்குச் சென்றவனல்லன் என்பது திண்ணம். சத்தில் மனம் நாட்டியவுடன் தலையில் மூளையான நேர்மை பொருந்த ஏனைய நாம்புத் தத்துவங்கள் தத்தம் கடமையைச் சரியாய் இயற்றுவதால் தேகத்தில் நோய் நிற்பதற்கு இடமில்லை. இதைப் புகலிவேந்தர்,

"அளகத் திருநன் னுதலிபங்கா ! அரனேயென்
றுளகப் பாடும் அடியார்க் குறுநோய் சாராவே"

—சீர்காழி - பண் - குறிஞ்சி - 3.

என்றார். இவ்வாறு அண்ணலாரடியாராகிய, சத்தில் மனநாட்டம் வைப்பவர் பக்தர்களில் சிலரேயென்பதும், ஏனையோர் சிவனடி பரவுதலென்பது உபசார வழக்கென்பதும் சம்பந்தருணர்ந்தனவே :—

"அலரும் மெறிசெஞ் சடைதன் மேல்
மலரும் பிறையொன் றுடையானூர்
சிலரென் றுமிருந் தடிபேணப்
பலரும் பரவும் பனையூரே"

—திருப்பனையூர் - பண் - தக்காரகம் - 3.

"அழவல் லவரா டியும் பாடி
எழவல் லவரெந்தை யடிமேல்
விழவல் லவர்வீ ழிம்மிழலை
தொழவல் லவர்நல் லவர் தொண்டே!"

—திருவீழிமிழலை - பண் - தக்காரகம் - 3.

இம்மாதிரி சத்தில் மனம் நாட்டுவோர் திருவுள்ளமானது இறைவனையன்றி வேறொரு பொருளை யுணராது (திருநின்றவூர் - பண் - நட்டபாடை - 3) அதன் இலக்கணமும், அப்பர் கூறுவதுபோல் 'துஞ்சிருள் காலை மாலை தொடர்ச்சியை மறந்திடாது' பரவல்,

"எரியுறுநிற இறைவனடி யிரவொடு பகல் பரவுவர்தம
தெரியுறுவினை செறிகதிர்முனை இருள்கெடநனி நினைவெய்துமதே!"

திருக்கழுமலம்-திருவிராகம் - பண் நட்டபாடை - 3.

நான்காவது யோகபூமியாவது சத்துற்பத்தி எனப் படும். சத்தில் மனநாட்டம் நிலைத்த காலை வினை பற்றறுந்து, சத்துதானே வெளியாய் அதன் விருத்தியைக் காட்டும் - இதைப் பிள்ளையார்,

"நாச மாம்வினை நன்மை தான்வரும்
தேச மார்புக ழாய செம்மை"

—திரு இந்திர நீலபருப்பதம் - பண் - இந்தளம் - 4.

என்பர். மற்றும்,

"உண்ணிலா வாவியா யோங்குதன் தன்மையை
விண்ணிலா ரறிகிலார்"

—திருத்தேன்குடித்திட்டை - பண் - கொல்லி - 4.

என்றுங் கூறுகின்றார்.

சத்துற்பத்தி முத்துற்பத்திபோல் அற்புதமானதாதலின், 4-ம் செய்யுட்களில் இப்பிகள் முத்தங்கரை பெய்யும் தோற்றத்தை வைத்துப் பாடுவது முண்டு. (திருத்தெளிச்சேரி - பண் - இந்தளம் - 4) சிவபெருமான் விடமுண்ட பின்னர் பாற்கடலில் அமுதம் வந்த வகையும் இதை யொத்ததே -

ஞானவொளியின் ஆரம்பமும் இதுவேயாம். "கூற்றுதைத்த நீற்றினனைப் போற்றுவார்கள் தோற்றினரே" என்பர் காழியர் கோன்.

ஐந்தாவது யோக பூமியாவது சித்திவெறுப்பு - அஷ்டமாசித்திகளில் அவா பெற்ற யோகிகளுக்குக் கிட்டாத பூமியாகும். இதைத் திருநீற்றுத் திருப்பதிகத்தின் 5-வது செய்யுளில் "பெருந்தவத்தோர்களுக் கெல்லாம் ஆசை கெடுப்பது நீறு" என்றார். இது ஞானமயமான நிலை.

"ஆனி லங்கிள ரைந்து மவிர்முடி யாடியோர்
மாணி லங்கையி ளன்மண மார்மங்க லக்குடி
ஊனில் வெண்டலைக் கையுடை யானுயர் பாதமே
ஞான மாகநின் றேத்தவல் லார்வினை நாசமே"

—திருமங்கலக்குடி . பண் - இந்தளம் - 5.

ஆசை முற்றுங் கெட்ட நிலையாகிய இது காமனுடல்வேவ எரி செய்த கண்ணை யொக்கும் (திருக்கருப்பறியலூர் - திருவிராகம் - பண் - இந்தளம் - 5) ஆதலால் அஷ்டமாசித்திகளை இன்பமாய்க் கொள்ளாது வெறுத்தல் இந்நிலையாகும். "படி முழுதும் விண்முழுதுந் தந்தாலுங்களியாப் பாலருடன் உன்மத்தர் பசாசர் குணம்வருமே" எனத் தாயுமானர் கூறியது போல் இதுவே ஞானத்தின் மூலாதாரவடிவமாகும். இங்கு எல்லாச் சித்திகளினும் மேலானவை நன்கொடையாய் அளிக்கப்படு மென்பது 5-ம் செய்யுளில் பல வகையில் தோற்றுமென்ப :—

"பிடியதன் உருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடும் அவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினன் மிதுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலம்உறை இறையே"

திருவலிவலம் - திருவிராகம் - வியாழக்குறிஞ்சி - 5.

ஆறாவது யோக பூமியைப் பராநாட்டமின்மை யென்பர் அதாவது,

"தும்மல் இருமல் தொடர்ந்த போழ்தினும்
வெம்மை நரகம் விளைந்த போழ்தினும்

இம்மை வினையடர்ந் தெய்தும் போழ்தினும்
அம்மை யினுந்துணை அஞ்செ ழுத்துமே"

பஞ்சாக்கரப் பதிகம் - 6.

என்னும் நோக்குடன் நிற்றல்.

பரநாட்டமாவது, மனம் ஒரு தன்மையதாய் இராமல் பிறந்து பல வகையில் ஓடலாகும். "சீர்கெழு சிறப்போவாச் செய்தவ நெறி வேண்டில், ஏர் கெழு மடநெஞ்சே! இரண்டுற மனம் வையேல்!" என்றார். (திருப்பருப்பதம் - பண் - வியாழக் குறிஞ்சி - 6) இது இறைவனை நாயகனாகப் பாவிக்கும் அடியார்கள் பெற வேண்டிய கற்பாகும். இதை நினைப்பூட்டுமாறு கற்புடைய பெண்டிரைக் குறித்த தொடர் மொழிகள் சில 6-ம் பாசுரங்களிற் காணலாம். இக்கற்பனைய பரநாட்டமின்மை வேண்டுமென நாடும் மனவுறுதியுடையோர் தமக்குறும் இடையூறுகளைச் சூரியன் கிரணங்களைத் தடுத்து மூடும் மரக்கிளைகளும் இலைகளும் போன்ற தவக் கிரியைகளால் தடுக்கக் கூடுமென்னும் கருத்துக் கேற்ப சில உவமானங்களும் சில 6-ம் செய்யுட்களில் காணலாம். இதுவே கல்லானிழலில் காட்டிய நிலையுமாகும். "ஆல நீழலுளாய்! அடைந்தார்க்கருளாயே?" என்னும் கருத்தைப் பல 6-ம் பாசுரங்கள் காட்டும்:—

சுருதிகள் பலநல முதல்கலை துகளறு வகைபயில் வொடுமிகு
உருவிய லுலகவை புகழ்தர வழியொழு குமெயுறு பொறி யொழி
அருதவ முயல்பவர் தனதடி யடைவகை நினையா னுறைபதி
திருவருள் சிவபுரம் நினைபவர் திகழ்குலன் நிலனிடை நிகழுமே.

—திருச்சிவபுரம் - திருவிராகம் - பண் - நட்டபாடை 6.

ஏழாவது யோகபூமியாவது விழியாநிலை யெனப்படும். மேலே எடுத்துக் காட்டிய திருச்சிவபுரப்பதிகத்தின் 7-ம் பாசுரத்திற் காணப்படும் "எழிலரி வழிபட அருள் செய்த" பதமும் அதுவேயாகும். இந்நிலை யடைந்தோரையே சித்தி

பெற்றவரெனக் கூறலாமன்றி, அஷ்டமா சித்தி பெற்றவர் களைக் கூறுகிறது :—

“ சுரபுரத்தினைத் துயர்செய் தாரகன் துஞ்சவெஞ்சினக் காளியைத்
சிரபுரத்துளா னென்ன வல்லவர் சித்திபெற் றவரே ” [தருஞ்

—திருப்பிரமபுரம் - ஈரடி - பண் - பழம் பஞ்சுரம் 7.

இந்நிலை யடைந்தோர் சீவன் முத்தர் என்பதும், அவர் எவ்வாறு படிப்படியாய் இந்நிலை ஏறுவா ரென்பதும் மற்றொரு திருக்கழுமலப்பதிகத்தின் 7-வது செய்யுளிற் காட்டுகின்றார் :—

பத்திப்பேர் வித்திட்டே பரந்தஐம்பு லன்கள் வாய்ப்
பாலேபோகா மேகாவா பகையறும் வகைநினையா
முத்திக்கே விக்கத்தே முடிக்குமுக்கு ணங்கள்வாய்
மூடா ஊடா நாலந்தக் கரணமும் ஒரு நெறியாய்ச்
சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்த மெய்ப்ப ரம்பொருள்
சேர்வார் தாமே தானகச் செயுமவ னுறையுமிடம்
கத்திட்டோர் சட்டங்கங் கலந்திலங்கு நற்பொருள்
காலேயோவா தார்மேவுங் கழுமல வள நகரே.

—திருக்கழுமலம் - திருத்தாளச்சதி - பண் - வியாழக் குறிஞ்சி 7.

எனவே, யோக பூமிகள் நிலை இவையென முறையே ஒவ்வொரு பதிகத்தின் முதல் ஏழு பாசுரங்கள் பெரும்பாலும் விளக்கும். இவற்றின் தர்க்க ஒழுங்கையும் பொருத்தத்தையும் இனி ஆராய்வோமாக.

உ

சிவமயம்

காவை - அம்பலவாணத் தம்பிரான்

இயற்றிய

பிராசாத அகவல்

உரையுடன்

(மலர் - எ, இதழ் - ௩, ௬௬-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தோன்றிய நாத மூன்றங் குலியே
யேன்ற வடிவ மிரண்டு விந்துப்
பேணு மாத்திரை மாகாணி மணியொளி[48]
முயன்றநா தாந்த மூன்றங் குலியே
இயன்ற வடிவோ ரலமொரு விந்துத்
தெய்வஞ் சதாசிவஞ் சேரு மாத்திரை
யெய்திய வரைமா வரைக்காணி யிதனிறம்
இரண்டு மின்னுந் திரண்ட யோனி
மானிட மாகு மலமா மாயை
யானது பிண்ட[49] மண்டமா காசம்

---

[48]தோன்றிய......யொளி - முற்கூறிய நிரோதி கலைக்குமேலே சொல்லப்படாநின்ற நாதகலை மூன்றங்குல வகலமும் உயரமுமுடைத்தாய் மாகாணி மாத்திரையும் பெற்று அதற்குப் பொருந்திய வடிவும் இரண்டு விந்துவையும் இரத்தினப்பிரபை போன்ற நிறத்தையுமுடைத்தாய் விளங்கா நிற்கும்;

[49]முயன்ற...பிண்டம் - முற்கூறிய நாதகலைக்கு மேலே சர்வான்மாக்களுக்கும் முயற்சியைக் கொடாநின்ற நாதாந்தகலை மூன்றங்குல அகலமு முயரமு முடைத்தாய் அதற்குப் பொருந்திய வடிவு ஒரு கலப்பையையும் அதிலேயொரு புள்ளியையு முடைத்தாய் அரைமா வரைக்காணி மாத்திரையும் பொருந்தியதற்கு அதிதேவதையான சதாசிவமூர்த்தியையும் மின்திரண்ட பிரகாசம்போன்ற நிறத்தையும் மானுட யோனியையும் மகாமாயை யென்னு மலத்தையு முடைத்தாய் விளங்கும் பிண்டத்தின்கண்ணென்று அறிவாயாக;

நாற்பது நூறு யிரகோடி யோசனை
யேற்ற வகல மிசைந்த வுயர
முந்துவரு கன மைந்து கோடி[50]
நோக்கிய மூன்றுஞ் சூக்கும மாகும்
ஓதுஞ் சாந்தி யதீத கலையே[51]
முதிருஞ் சத்தி சதுரங் குலியே
வடிவொரு கலப்பை நடுவிந்து வாகும்
கலந்த மாத்திரை காணிமுந் திரிகை
யிலங்கிய வொளிநூ றுயிர கோடி
மதிக்கு மாதித்த ருதிக்கு மொளியே[52]
யொப்பில் வியாபினி செப்பின லங்குலி
முரண்டெழு சூல மிரண்டு விந்து
வுருவ மாகும் பொருவில் மாத்திரை
யரைக்கா ணிக்கி ழரையா முரைக்கி
லாதவர் வட்டநூ றுயிர கோடி
சோதி யொளியாந் துளங்கிய பேரொளி
ஓது தெய்வ மாகத சிவமே[53]

---

[50]அண்ட...கோடி - ஆகாச தத்துவத்தில் அண்டத்தை அறியு மிடத்து நாற்பது நூறுயிரகோடி யோசனை அகலமு முயரமு முடைத்தாய் இதிற் பொருந்திய அண்டகடாக...கோடிகளைத்தையு முடைத்தா யிருக்கும்;

[51]நோக்கிய...கலையே - இங்ஙனங் கூறிய ஆகாச தத்துவம் சாந் தியதீத கலையைப் பொருந்தி நிற்குமெனவறிக. முற்கூறிய நிரோதி கலை, நாதகலை,நாதாந்தகலை ஆகிய இம்மூன்றுஞ் சூக்குமமா யிருக்கும்.

[52]முதிரும்...ஒளியே - நாதாந்த கலையின்மேலே முதிர்ச்சியினை யுடைய சத்திகலை நாலங்குல அகலமும் உயரமுமுடைத்தாய் ஒரு கலப்பையும் அதனடுவே யொரு புள்ளியையுமுடைய வடிவினையு முடைத்தாய்க் காணி முந்திரிகை மாத்திரையையும் நூறுயிர கோடி சூரியப் பிரகாசம் போன்ற ஒளியினையும் பொருந்தி விளங்கா நிற்கும்.

[53]ஒப்பில்...சிவமே - மேற்கூறிய சத்திகலைக்கு மேலே நிகரில் லாத வியாபினி கலையைச் சொல்லில் நாலங்குல அகலமுமுயர முடைத்தாய் இரண்டு புறமும் வளைவினையுடைய திரிசூலத்தையும் அதனடுவே இரண்டு புள்ளியையுமுடைய வடிவினையு முடைத்தாய்

தொடுத்த விரண்டுஞ் சூக்குமா சூக்கும
மடுக்கு மியோனி யலகை யாகும்
புலந்தனை யொழிக்கு மலந்திரோ தாயி[54]
தங்குஞ் சமனைமூன் றங்குலி வடிவே
யிங்கிரு குச்சி யிருவிந்து வாகும்
வந்த மாத்திரை முந்திரிகைக் கீழ்க்கால்
துய்யவா தித்தர்நூ றுயிர கோடி
வெய்யி லொளியாம்[55] விளங்கிய வுன்மனை
முடிவிலோ ரங்குலி வடிவு வட்டந்
தெய்வ மநாகத சிவமே யிருணிறம்
மதிக்கும் யோனி துதிக்குந் தெய்வ[56]

இணையில்லாத அரைக்காணியின் கீழரை மாத்திரையைப் பொருந்தி விளங்காநின்ற ஒளியைச் சொல்லில் நூறுயிர கோடி ஆதித்த மண்டலம் பிரகாச மவ்வளவு பெரிய ஒளியினையுமுடைத்தாய் அதற்குச் சொல்லிய அதிதேவதையாகிய ஆகத சிவத்தையும் பொருந்தி விளங்காநிற்கும்.

[54]தொடுத்த...திரோதாயி - முற்கூறிய சத்திகலை வியாபினி கலையாகிய இரண்டும் புத்திதத்துவ புவனத்திலிருக்கும் பைசாச யோனியையும் பக்குவான்மாக்களைப் புலன்களின் வழிச் செல்லாமல் நிறுத்துந் திரோதாயி என்னும் மலத்தையு முடைத்தாய்ச் சூக்குமத்திற் சூக்குமமா யிருக்கும்.

[55]தங்குஞ்...ஒளியாம் - வியாபினி கலைக்கு மேலே இருக்குஞ் சமனைகலை மூன்றங்குல அகலமு முயரமு முடைத்தாய் அதற்குப் பொருந்திய வடிவமிரண்டு குச்சியினையும் அவைகளின் முடிவிலே இரண்டு விந்துவினையும் பொருந்தி அதற்கு வருதற்குரித்தாகிய முந்திரிகைக் கீழ்க்கால் மாத்திரையும் பெற்று நூறுயிர கோடி சூரியப் பிரகாசம்போன்ற நல்ல நிறத்தினையு முடைத்தாய் விளங்காநிற்கும்.

[56]விளங்கிய......தெய்வம் - முற்கூறிய சமனைகலைக்குமேலே உன்மனைகலை ஓரங்குல உயரத்தினையும் வட்டம்போன்ற வடிவினையும் நிச்சயித்த கறுத்த நிறத்தினையும் துதித்தற்கு உரித்தாகிய தெய்வ யோனியையு முடைத்தாய் அதற்கு அதிதேவதையாகிய அநாகத சிவத்தையும் பொருந்தி விளங்கா நிற்கும்.

மிவ்வகை யிரண்டு மிவையதி சூக்குமஞ்[57]
செப்பி லோரம்முத லிப்பதி னாலு*
மந்திர கலையா[58] மலவா ணவமாம்
நந்திய பாச சாலம் நவிலில்[59]
மேலு முரைசெய்வன்[60] நாலு சத்தி
வினவிய வியோம ரூபினி யனந்தை
யனாதை யனாசிருதை[61] யடைவோ ரங்குலி
விந்து வடிவே யந்த வம்பர
மளக்க ராடி சரற்கா லத்தி
லுதய மதியம்நூ றாயிர கோடி
கதிரொளி திரண்ட காட்சி யொளியே
விரவிய தெய்வம் பரசிவ மாகும்[62]

---

[57]இவ்வகை...அதிசூக்குமம் - முற்கூறிய சமனையுன்மனை கலை யாகிய இவை யிரண்டும் அதிசூக்குமமா யிருக்கும் ; [இனி மேற் சம்பிரதாய விரோதம். மூலம் பேதியாமல் அர்த்தஞ் செய்தபடி.]

[58]செப்பி...யாம - முற்கூறிய மேதாகலை முதலாக மேற்சொல் லப்படாநின்ற அனந்த கலை யீறாக இந்தப் பதினாலும் மந்திரகலையா மென அறிவாயாக ;

[59]மலம்...நவிலில் - ......ப்பதினாலையும் விசாரித்துச் சொல்லில் ஆன்மாக்களுக்குத் துயரத்தைக் கொண்......நின்ற ஆணவம்...... பொருந்துதலாற் பாசசால மெனப்பெறும். அஃதெக்காரணத்தா லெனின் ஆன்மாக்களைச் செனன மரணத்து அடைவிப்பிக்கையா லெனவறிக;

[60]மேலு முரை செய்வன் - அந்தக் கலைகளிற் குறையை யப்பா லுஞ் சொல்வாம். அந்தக் கலை யாதெனில் ;

[61]நாலு...யனாசிருதை - வியோம ரூபிணீ, அனந்தை, அனாதை, அனாசிருதை எனச் சத்தி சொரூபமாகக் கூறிய கலைகள் நாலும் ;

[62]அடை...மாகும் - இங்ஙனங் கூறிய வியோம ரூபிணி முதலிய கலைகள்நான்கும் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒவ்வொரு அங்குலத்தையுமுடைத் தாய் வட்டம் போன்ற வடிவையும் அதற்கு மேலாய் நின்மலா காசத்தை விசாரிக்கிற் கண்ணாடிப் பிரபை போன்று சரற்காலத்தி லுதிக்கும் நூறாயிர கோடி சந்திர பிரபை திரண்ட ஒளியினையு

---

* பதினாறு என்றும் பாடம்.

பேச வரிய மாசூக் குமமே[63]
நாலுந் தியான[64] மேலுப தேசம்
புண்ணிய குருவின் றண்ணளி தருமே[65]
அடுத்தொளிர்மும் மண்டலமா ராதார மப்பா
லடுத்தவிர லாறிரண்டுக் கப்பா—லடுத்தவொளி
யம்பலநின் ருடியகூத் தானந்தங் கண்டிருப்பா
ரம்பலவன் ருளேத்து வார்.

பிராசாத அகவல் முற்றிற்று

பிராசாத அகவல் நூலாசிரியர் வரலாறு

'சங்கரனையடையு நன்மார்க்கம் நாலிவைதான் ஞானயோக நற்கிரியாசரியை' என்று நவிற்றுவர் பெரியார். இவற்றுள் யோக மார்க்கம் பலதிறப்படும். அவற்றுள் ஒன்று பிராசாத மார்க்கம். இந்தப் பிராசாத மார்க்கமும் பலதிறப்படும். வடமொழியிலே **பிராஸாத ஷட்ஸ்லோகீ** என்று பெரிய வியாக்கியையோடு கூடிய நூலொன்று உண்டு. தமிழிலே பிராசாததீபம், பிராசாதமாலே, பிராசாத விருத்தம்,

---

முடைத்தாய் இதற்கதிதேவதையாகிய பரமசிவனையும் பொருந்தி விளங்கா நிற்கும் ;

[63]பேச...சூக்குமமே - இந்தக் கலைகளையுந் தரிசிக்கிற் சொல்லுதற் கரிதாகிய மகா சூக்குமமாயிருக்கும் ;

[64]நாலும் தியான (ரூபகம்) - இங்ஙனம் மகா சூக்குமமெனக் கூறிய சத்திகளுநலுந் தியானிக்கப்படுமவைகள் ;

[65]மேலும்...தருமே - இதற்கு மேலே உபதேசப் பொருளாகிய பரமசிவம் ஞானசாரியாது திருவருளைப் பெற்றவர்களுக்குச் சிவானுபூதியினுல் அறியப்படும். மேற் றெளிவு செய்யுளுணர்த்துகிறார்.

அடுத்...வார் - அனவரதமும் திருவம்பலத்திற் றிருநடஞ் செய்யாநின்ற ஆனந்தத் தாண்டவத்தைத் தரிசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஞாதாக்கள் ஆருதாரத்தையும் அதற்கதற்குக்கூறிய பிரகாசங்களையும் நாபி தேசத்திலிருக்கும் அக்கினி மண்டலத்தையும் இதயத்திலிருக்கும் சூரிய மண்டலத்தையும் புருவ மத்திமையிலிருக்குஞ் சந்திர மண்டலத்தையும் நாபி முதலிய தானங்களுக்குச் சொன்ன அங்குலங்களையும் உன்மனகலைக்கு மேலாகச் சொல்லா நின்ற மகா சூக்குமமாகிய சத்திகள் உட்டியானத்தையும் அதற்கு மேலாகிய ஞானநந்தத்தையுந் தெரிசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள் எ - று.

பிராசாத அகவல் போன்ற பல நூல்கள் உண்டு. அவற்றுள் இந்தப் **பிராசாத அகவல்** சைவசித்தாந்த சாத்திர நூலுணர்ச்சி மிக்குடைய காவை அம்பலவாணத் தம்பிரானல் செய்யப்பட்டது. காவை என்ற ஊர் திருப்பரங்குன்ற நாட்டிலுள்ளது.

அம்பலவாணத் தம்பிரானைக் குறித்து வேறு ஒன்றும் அறிய இயலாவிடினும், இருபா இருபஃது உரையிலே 'இந்நூலுக்கு வியாக்கியை செய்யவேண்டினது கொண்டு மெய்கண்ட சந்ததியில் காவை அம்பலநாதத்தம்பிரான் திருவடிமரபிலாரில் மதுரை ஞானப்பிரகாசத் தம்பிரான் திருவடியைப்பெற்ற சிவப்பிரகாச ஞானப்பிரகாசத் தம்பிரானர் கடாட்சித்த உபதேச சம்பிரதாயத்தைச் சகாத்தம் 1410-ன் மேற்செல்ல நின்ற காலத்திலே வியாக்கியை செய்ததென அறிக' என்று காணப்படுவதால், இவர் ஒரு சம்பிரதாயத்தை உண்டாக்கினவரென்றும், கி. பி. 15-ம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் வாழ்ந்தவரென்றும் அறிகிறோம்.

இந்த அகவலுக்கு ஒரு சிறந்த உரை எழுதப்பட்டுளது. அந்த உரையைச் செய்தவர் ஊர் பெயரொன்றும் குறிக்கப்படவில்லை. இவ் உரையின்றேல் அகவலின் பொருள் விளக்கமாகாது. அகவல் மூல மட்டும் செந்தமிழ் மூலமாக இரண்டாண்டுகட்கு முன்னர் வெளிவந்தது; இப்பொழுது உரையுடன் வெளியிடப்படுகிறது.

திருநீற்றின் சிறப்பு

(S. A. அமிர்தகடேசுவரபிள்ளை, வேளான்கண்ணி)

"சான்ற நூல் புகல் சர்வ சங்கார காலத்திற்
றோன்றும் யாவையுந்தன்னுதல் விழியாற் றொலைத்து
நான்றவார் குழைபாகனம் மயானத்து நடித்தான்
ஆன்ற நீறெலாந் தோய்ந்திட மேனியிலவற்றை"

"திருக் காத்திஞல் வழித் தெறிந்தனன்றிகழ் விடைமுன்
விருப்பினு லவையயின்றந்த விடைதன் வீரியத்தை
யருப்பமீக் கொளப் பசுக்கள் பால் விட்டதப் பசுக்கள்
பெருக்கு கோமயம் விபூதிக்கு விசேடம் பேசினவால்."

உலகம் உய்வான்வேண்டி ஸ்ரீ சிவபிரான் சர்வசங்கார காலத்திலே தம் நுதல் விழியினிடமாயுள்ள அக்கினியினுலே எல்லாப் பொருட்களையும் நீருக்கி, அந்நீறு தம்

திருமேனி முற்றுந் தோயுமாறு திருநட்டஞ் செய்து முடிவில் உலகத்திலுள்ள யாவற்றையுந் தோற்றுவித்துத் தமது திருமேனியிற் படிந்திருந்த திருவெண்ணீற்றைத் தம் திருக்கரத்தால் வழித்து தம் வாகனமாகிய இடபத்தின் முன் எறிந்தனர். அம்மால்விடை, அதனையுட் கொண்டு தனக்குப் பக்கத்திலிருந்த நந்தை, பத்திரை, சுரபி, சுசீலை, சிமனை என்னும் ஐவித ஆவினிடம் விட்டது. அக்கோக்கள் ஸ்ரீ சிவபெருமானாலே திருப்பாற் கடலிலிருந்து, சிவபூசையின் பொருட்டும் மற்றயாகாதிகளின் பொருட்டும் இப்பூமியின்கண் தோன்றின. அதனால் ஆவின்சாணம் விபூதிக்கு மூலமாயிற்று. கடையூழியில் ஸ்ரீ சிவநாதன் தம் பால அக்கத்தால் (நெற்றிக்கண்ணால்) சகல பொருட்களையும் இமையோரையும் சாம்பராக்கித் தம் திருமேனி முற்றும் பூசிக்கொண்டு நட்டமாடியும், பின்னர் முன்போல சகல அண்ட சரா சரங்களையும் தோற்றுவித்தனர். அமரர்கள் முற்கூறிய பசுக்களின் அவயவங்களில் வசிக்கப் பெற்றலால் அன்னவற்றின் சாணத்தை நீறாக்கி யாவரும் பூசிக் கொள்ளும் படி விதித்தருளினர். இதனாலும் ஆவின்சாணம் விபூதிக்கு மூலமாயிற்று. எனவே, இதுவும் சிவசின்னங்களில் மிகமுக்கிய மெனினுமாம்.

விபூதி பின் வருமாறு பெரும் பிரிவினை யுடையது:— விபூதி, வைதிக விபூதி, இலௌகிக விபூதி என்றும், வைதிக விபூதி புராதனி, சத்தியோசாதை என்றும், இலௌகிக விபூதி சைவ விபூதி அசைவ விபூதி என்றும், சைவ விபூதி கற்பம் அநுகற்பம் சூபகற்பம் என்றும், அசைவ விபூதி அகற்பம் என்றும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் வைதிக விபூதியில் புராதனியும் சத்தியோ சாதையும் பிரமன் யாக குண்டத்திலுண்டாவன இவை இரண்டையும் மறையோர் முதலிய மூன்று வருணத்தார்களும் அணியத் தகும். இலௌகிக விபூதியில் சைவவிபூதி அசைவ விபூதி என இரு வகையுண்டு. இவற்றுள்ளும் சைவ விபூதியில் 'கற்பம்' 'அநுகற்பம்' 'சூபகற்பம்' என முப்பிரிவுகள் உள்ளன.

(க) கற்பம் :—ஈனுததும், சூலுடையதும், இரட்டைக் கன்றீன்றதும், முதிர்ந்த கன்றுடையதும், கன்றிழந்ததும், நோயுடையதும், மலடும், மலந்தின்பதும், வளைந்தகாலுள்ளதும், கொம்பொடிந்ததும், வாலற்றதும், வயது முதிர்ந்ததுமாகிய இவைபோன்ற குற்றங்களின்றி வயலில் நெற்றாள் மேய்ந்துவரும் பசுக்களின் சாணத்தைப் பங்குனி மாதத்து அட்டமி சதுர்த்தசி பௌர்ணமி என்னும் திதிகளிலே பூமியின்கண் வீழ்வதன்முன்னர் சத்தியோசாத மந்திரஞ் செபித் தாமரை யிலையிலேனும்,வாழை பலாசு முதலிய இலைகளிலேனும் வாங்கி வழும்பு போக்கி வாம மந்திரங் கூறிப் (பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம்) பஞ்சகவ்வியம் பொழிந்து, அகோர மந்திரமொழிந்து, பிசைந்து, தத்புருட மந்திரஞ் செபித்துக் கைகொண்டளவும் உருட்டி வெயிலிலுலர்த்தியேனும் உலர்த்தாமலேனும் ஓமத்தீயாகிய சிவாக்கினியிலிட்டு நன்றாக வேகவைத்துச்சூடுமுற்றும் தணிந்தாறியபின் ஈசான மந்திரம் புகன்று எடுத்துப் புது வத்திரத்தினால் வடிக்கட்டிப் புது மட்பாண்டத்துட் புகுத்து, காயத்திரி மந்திரஞ் செபித்துச் சுத்தமான தானத்திருத்தி மல்லிகை முல்லை முதலிய நறுமலர்ப் பெய்து புதுத் துணியால் வாயைக் கவசஞ் செய்து வைத்துக் கொள்வது.

அநுகற்பம் :— அநுகற்பமாவது வனத்திலும் பசு மந்தையிலும் விழுந்து உலர்ந்து கிடக்கும் சாணத்தைச் சித்திரைத் திங்களிலே சத்தியோசாத மந்திரஞ் செபித்து எடுத்து வந்து பொடித்து பஞ்ச கவ்வியம் வார்த்து அகோர மந்திர மோதிப் பிசைந்து, தத்புருட மந்திரம் புகன்று கை கொண்டளவு உருண்டைகள்செய்து வெயிலில் உலர்த்தியேனும் உலர்த்தாமலேனும் சிவாக்கினியிலிட்டு நன்றாக வேகவைத்துச் சூடு முற்றுந் தணிந்தாறியவுடன் ஈசான மந்திரம் புகன்று எடுத்துப் புதுவத்திரத்தினால் வடித்துப் புதுப்பாண்டத்துள்ளிட்டுக் காயத்திரி மந்திரஞ் செபித்து சுத்தமான தானத்திருத்தி சுகந்த புட்பங்களிட்டுப் புதுத் தாணியால் வாயைக் கவசஞ் செய்து கொள்வது.

சூப கற்பம் :—சூபகற்பமாவது, வனத்தில் இரவியின் தீயால் இயல்பாகவே வெந்து கிடக்கும் சாம்பலைச் சத்தியோ சாதம் புகன்று எடுத்து வந்து, வாமமந்திர மொழிந்து பஞ்ச கவ்வியம் பொழிந்து அகோர மந்திரமோதிப் பிசைந்து உருண்டைகள் செய்து சிவாக்கினியிலிட்டுப் பற்ப மாக்கி, ஈசான மந்திரம் புகன்று எடுத்துப் புதுத் தூசினல் வடித்துப் புதுப்பாண்டத் துள்ளிட்டுச் சாதிமுல்லை யாதிய போதினைத் தூவி சுத்தமான தானத்திருத்துதலும் காயத் திரி நவிலுதலுமாம்.

மேற்கூறிய இம்மூவகை விபூதியும் சிவதீக்கை பெற்ற எல்லா வகுப்பினரும் அணியத் தக்கது.

அப்பரது கடவுட் கொள்கை

[பே. கோவிந்த மூப்பனர், கொடுமுடி]

(மலர் - எ, இதழ் - ௩, அ௦-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கடவுள் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்ற முத் தொழிலை மட்டும் செய்கின்றான் என்பதில்லை. பொருள்கள் கடவுளால் படைக்கப்படுதல் காக்கப்படுதல் அழிக்கப்படுதல் என்ற முத்தொழிற்படுதல் மட்டும் அடைகின்றன என்பது மில்லை. பொருள்கள் அசைய வேண்டின் கடவுள் அவற்றை அசைவிக்கிறான் ; ஆடவேண்டின் ஆட்டுகின்றான் ; இருக்க வேண்டின் இருத்துகின்றான் ; எழவேண்டின் எழுப்புகின் றான் ; உண்ணவேண்டின் உண்பிக்கின்றான் ; உறங்கவேண் டின் உறங்குவிக்கின்றான் ; பொருள்கள் மற்றும் எவ்வெத் தொழில்களைச் செய்யவேண்டுமோ அவ்வத் தொழிலைக் கட வுள் செய்விக்கின்றான். அவன் செய்யாமல் அவை செய்வன அல்ல. "அவனன்றி யோரணுவும் அசையாது" என்னும் பழமொழியும் இக்கருத்துப்பற்றியதே. பொருள்களை இவ் வாறு செய்விக்கும் கடவுள் தொழிலுக்குக் "காட்டும்உதவி" என்று பெயர். பொருள்களுக்கு வேருக இருந்து அவற்றை

அசைவித்தல் முதலிய செய்தல்போல அவை அசைதற்கும் அவற்றின் உடனுயிருந்து கடவுள், அசைதல் முதலியனவும் செய்கிறுன். கடவுள் அசைதல் முதலிய செய்யவே பொருள் களும் அசைதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்கின்றன. பொருள்களோடு உடனுயிருந்து செய்யும் கடவுள் தொழி லுக்குக் "காணும் உதவி" என்று பெயர்.

"ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரே
அடக்குவித்தால் ஆரொருவர் அடங்காதாரே
ஓட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஓடாதாரே
உருகுவித்தால் ஆரொருவர் உருகாதாரே
பாட்டுவித்தால் ஆரொருவர் பாடாதாரே
பணிவித்தால் ஆரொருவர் பணியாதாரே
காட்டுவித்தால் ஆரொருவர் காணுதாரே
காண்பாரார் கண்ணுதலாய்க் காட்டாக்காலே"

என்ற பாட்டில் மேற்கூறிய கருத்துக் காணப்படுதல் காண்க.

தானல்லா உடம்பைத் தான் என்றும், தன்னுடைமை யில்லாத பொருளைத் தன்னுடையது என்றும் எண்ணி இறைவன் தன்னை இயக்கவே தான் இயங்குதலை அறியாது, செய்த தொழில் தன்னுல் செய்யப்பட்டது என்று நினைப்பதி னுலேயே உயிர்க்கு வினை ஏற்படுகின்றது. தன்னியல்பையும், தன்னுடைமையில்லாத பொருளினியல்பையும், தனது தலை வன் இயல்பையும் உள்ளவாறுணர்ந்து, தலைவன் இயக்கவே தான் இயங்குதலை அறிந்து, செய்த செயல் தலைவன் செய் விக்கச் செயப்பட்டது என்று நினைக்க, உயிர்க்கு வினை ஏற் படுதலில்லை. வினை ஏற்படாதவாறு, எல்லாம் இறைவன் செயல் என்று முனைப்பின்றி ஒழுகுதற்கு ஏகனுகி இறைபணி நிற்றல் என்று பெயர்.

திருநாவுக்கரசு நாயனுர் முப்பொருள்களின் இயல்புகளை முற்றும் உணர்ந்தவராகையால், தம் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த செயல்களை எல்லாம் இறைவனே செய்வித்தான் என்று கூறு கிறுர். தம்மை இறைவனே சமண சமயத்தில் புகுத்தினுன் என்றும், சைவசமயத்தில் சேர்ப்பதற்குத் தமக்குச் சூலை

நோயைக் கொடுத்தான் என்றும், கொடுத்தபின் அதனை நீக்கினன் என்றும், இறைவனே தம்மைப் பணிவித்தான் என்றும், இறைவனே தம்மைப் பாடுவித்தானென்றும் அடிகள் கூறுதலைப் பின்வரும் செய்யுள்களிற் காண்க.

"பெருகுவித்தென் பாவத்தைப் பண்டெல்லாம்
குண்டர்கள் தம் சொல்லே கேட்டு
உருகுவித்தென் உள்ளத்தி னுள்ளிருந்த
கள்ளத்தைத் தள்ளிப் போக்கி
அருகுவித்துப் பிணிகாட்டி ஆட்கொண்டு
பிணி தீர்த்த ஆரூரர்தம்
அருகிருக்கும் விதியின்றி அறமிருக்க
மறம் விலைக்குக் கொண்டவாறே"

"பந்தமறுத் தாளாக்கிப் பணிகொண் டாங்கே
பன்னிய நூல் தமிழ் மாலை பாடுவித்தென்
சிந்தை மயக் கறுத்த திருவருளினானைச்
செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டேன் நானே"

"பத்திமையால் பணிந்தடியேன் தன்னைப் பன்னாள்
பாமாலை பாடப்பயில் வித்தானை"

நாயனார் சைவசமயஞ் சார்ந்து சிவபெருமானைக் கடவுளாகக் கொண்டபின், அக்கடவுளுக்கே தொண்டு செய்து, தம் முதுமையின் பிற்காலப் பகுதியைக் கழித்தார். அக்காலமே பயனுள்ள காலமென்றும் அக்காலத்திற்கு முற்பட்டகாலம் பயனில்லாக் காலமென்றும் அடிகள் கருதினர் என்று முன்னர்க் கூறினாம். உடம்பும் உறுப்புகளும் நாட்களும் இறைவனை வணங்கிப் பயன் பெறவே தமக்குக் கொடுக்கப்பட்டன என்ற உண்மை யுணர்ந்தபின் முற்பகுதியைப் பயனின்றிக் கழித்தாற் போல பிற்பகுதியையும் பயனின்றிக் கழிக்க எண்ணினரில்லை. உடம்பாலும் உறுப்புக்களாலும் இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்தே ஒவ்வொரு நொடியையும் கழித்தாரென்பது அவர்பாடலிலிருந்து நாம் அறியலாம்.

"என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே"

"அனைத்தும் வேடமாம் அம்பலக் கூத்தனைத்
தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துய்வனோ

"தொண்டனேன் உன்னையல்லால் சொல்லுமாசொல்லிலேனே"

"நீதியால் உன்னையல்லால் நினையுமா நினைவிலேனே."

"ஈசன் ஈசன் என்று என்றும் அரற்றுவன்
ஈசன்தான் என் மனத்திற் பிரிவிலன்
ஈசன் தன்னையும் என் மனத்துக் கொண்டு
ஈசன் தன்னையும் யான் மறக் கிற்பனே."

"பைம்மாலும் அரவா பரமாபசு
மைம்மால் கண்ணியோடேறு மைந்தாஎனும்
அம்மாலல்லது மற்றடிநாயேற்கு
எம்மாலும் மிலேன் எந்தை பிரானிரே"

என்பனவற்று லறிக.

தொண்டு புறத்தொண்டு அகத்தொண்டு என இரு வகைப்படும். புறத்தொண்டாவது தலை கண் வாய் கை கால் முதலிய புற உறுப்புக்களால் இறைவனுக்குச் செய்யுந் தொழில். அகத்தொண்டாவது மனமாகிய அகவுறுப்பாலும் அறிவாலும் இறைவனுக்குச் செய்யுந் தொழில். நாயனர் தமது தலையால் சிவபெருமானை வணங்கினர் என்றும், கண்களால் கண்டாரென்றும், வாயால் பாடினர் என்றும் கைகளால் தொழுதாரென்றும், கால்களால் அப்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும் இடங்களுக்குச் சென்று அவனை வலம் வந்தாரென்றும் அவர் பாடலிலிருந்து நாம் அறியலாம். தலை முதலிய எல்லா உறுப்புகளுக்கும், அததற்குரிய தொழிலை இறைவனைக் குறித்தே தொழில் செய்யுமாறு நாயனர் கட்டளையிட்டிருக்கிறர். அவவாறு கட்டளையிட்டுப் பாடிய பாடலே திருவங்கமாலை. அகத்தொண்டைப் பற்றிப் பின்னர்க் கூறுவாம்.

நாயனர் சமயத்தொண்டைக் கைக்கொண்டதுபோலவே சமய ஒழுக்கத்தையும் கைக்கொண்டவராகக் காணப்படுகிறர். வைகறையில் எழுதல், நீராடுதல், திருநீறணிதல், மலரெடுத்தல், மாலை தொடுத்தல், கோயிலுக் கலகிடுதல், மெழுக்கிடுதல், விளக்கிடுதல், தூபமிடுதல், பாடுதல், ஆடுதல் முதலிய புறவொழுக்கங்கள் அடிகள் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

"நிலைபெறுமா றெண்ணுதியேல் நெஞ்சேநீவா
நித்தலும் எம்பிரானுடைய கோயில்புக்குப்
புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்குமிட்டுப்
பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்துபாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்துமாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றிஎன்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சடைஎம் ஆதீஎன்றும்
ஆரூரா என்றென்றே அலறா நில்லே"

"பெரும்புலர் காலைமூழ்கிப் பித்தர்க்குப் பத்தராகி
அரும்பொடு மலர்கள்கொண் டாங்கார்வத்தை யுள்ளேவைத்து
விரும்பிநல் விளக்குதூபம் விதியினாலிட வல்லார்க்குக்
கரும்பினில் கட்டிபோல் வார்கடவூர் வீரட்டனாரே"

இப்பாடல்களில் மேற்கூறிய ஒழுக்கங்கள் காணப்படுதல் காண்க.

மெய் கூறல், பொய் கடிதல், பொறுத்தல், நிலையாமை யுணர்தல், உலகப் பொருள்களையும் உடம்பையும் துறத்தல், உலகப்பற்றை நீக்கி இறைவனைப் பற்றுதல் முதலிய அக ஒழுக்கங்களும் அடிகளிடம் காணப்படுகின்றன.

"மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து விருப்பெனும் வித்தை வித்திப்
பொய்ம்மையாம் களையை வாங்கிப் பொறைஎனும் நீரைப் பாய்ச்சித்
தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு தகவெனும் வேலி யிட்டுச்
செம்மையுள் நிற்பா ராகில் சிவகதி விளையு மன்றே"

"தந்தையார் தாயார் உடன் பிறந்தார்
தாரமார் புத்திரரார் தாந்தா மாரே
வந்தவா றெங்ஙனே போமா றேதோ
மாயமாம் இதற்கேதும் மகிழ வேண்டாம்
சிந்தையீர் உமக்கொன்று சொல்லக் கேண்மின்
திகழ்மதியும் வாளரவுந் திளைக்கும் சென்னி
எந்தையார் திருநாமம் நமச்சி வாய
என்றெழுவார்க் கிருவிசும்பி லிருக்க லாமே"

"மண்பாதலம் புக்கு மால்கடல் மூடிமற் றேழுலகும்
விண்பால் திசைகெட் டிருசுடர் வீழினும் அஞ்சல்நெஞ்சே
திண்பாநமக் கொன்று கண்டோம் திருப்பாதிரிப் புலியூர்க்
கண்பாவு நெற்றிக் கடவுட் சுடரான் கழலிணையே"

இவற்றில் அடிகளது அகவொழுக்கம் காணப்படுதல் காண்க.

திருநாவுக்கரசு நாயனர் உண்மையான புறத்தொண்டையும் உண்மையான அகத்தொண்டையும், உண்மையான புறவொழுக்கத்தையும் உண்மையான அகவொழுக்கத்தையும் உடையவர். தாம் சமண சமயத்திலிருக்கையில் போலித் தொண்டையும் போலி ஒழுக்கத்தையும் கொண்டு காலங் கழித்ததற்கே கழிவிரக்கம் கொள்ளுகிருர். போலித்தொண்டையும் போலி ஒழுக்கத்தையும் கொண்டு ஒழுகியதற்கே சமணர்களைப் பலவிடங்களிலும் அடிகள் வெறுத்துப் பாடுகிருர். போலித் தொண்டையும் போலி ஒழுக்கத்தையும் ஒழித்து உண்மையான மனத்தோடு உண்மையான தொண்டையும் ஒழுக்கத்தையும் பின்பற்றுமாறு தமக்கு அருள்செய்யும்படி,

"சிந்தையைத் திகைப்பியாதே செறிவுடை அடிமை செய்ய
எந்தை நீ அருளிச் செய்யாய்"

என்றும்,

"பொய்யினைத் தவிர விட்டுப் புறமலார் அடிமை செய்ய
ஐய நீ அருளிச் செய்யாய்"

என்றும் நாயனர் வேண்டிக் கொள்கிருர். உண்மையான மனத்தோடு செய்யும் தொண்டும் ஒழுக்கமுமே பயனுடையன. உண்மையான மனத்தோடு செய்யாத எத்தொண்டும் எவ்வொழுக்கமும் பயனில என்று நாயனர்கூறுதலைப் பின் வரும் பாடல்களிற் காண்க.

"நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும் பொன்னுர் சடைப் புண்ணியன்
பொக்க மிக்கவர் பூவும் நீருங் கண்டு
நக்கு நிற்பன் அவர்தமை நாணியே"

"கோடிதீர்த்தம் கலந்து குளித்தவை
ஆடினுலும் அரனுக் கன்பில்லையேல்
ஓடு நீரினை ஓட்டைக் குடத்தட்டி
மூடிவைத்திட்ட மூர்க்கனேடொக்குமே"

